

Sygn. akt II PK 141/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa P. S.
przeciwko Centrum S. Sp. z o.o. we W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego we W.
z dnia 23 października 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 października 2014 r. Sąd Okręgowy we W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego z 10 marca 2014 r. w zakresie pkt I, III i IV w ten sposób, że powództwo oddalił. Sąd Rejonowy wyrokiem z 10 marca 2014 r. uwzględnił żądanie pozwu w zakresie roszczenia o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami (pkt I), oddalił powództwo w zakresie sprostowania świadectwa pracy (pkt II), orzekł o kosztach postępowania (pkt. III i IV).

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości. Zarzucono rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest: (-) art. 52 § 1

pkt 1 k.p. w zw. z art. 8 k.p. poprzez uznanie, że pobranie środków pieniężnych ze służbowej karty płatniczej w sytuacji spowodowanej niezależnymi od powoda okolicznościami stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych; (-) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 100 § 2 pkt 4 k.p. poprzez uznanie, że zawarcie przez powoda umów z Centrum I. sp. z o.o. stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, podczas gdy zachowanie powoda zmierzało do zabezpieczenia mienia pracodawcy i stanowiło czynności, do dokonania których powód był uprawniony i zobowiązany, a umowy nie były niekorzystane dla pracodawcy. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się przez Sąd drugiej instancji do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i pominięcie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji.

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność przejawiającą się w: (-) oczywistym naruszeniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez przyjęcie, że zachowanie powoda polegające na wypłacie środków pieniężnych ze służbowej karty w celu niezwiązanym ze świadczoną pracą, było zachowaniem zawinionym, w sytuacji gdy jego bezprawne zachowanie było uzasadnione zdarzeniem losowym i wymagało od niego wyważenia zagrożenia interesu pracodawcy, przejawiającego się w czasowym skorzystaniu ze służbowych środków, z zagrożeniem bezpieczeństwa i zdrowia innego człowieka (stan wyższej konieczności); (-) oczywistym naruszeniem art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 100 § 2 pkt 4 k.p. poprzez przyjęcie, że zachowanie powoda polegające na zawarciu umów z Centrum I. sp. z o.o. na zaprojektowanie i wykonanie modernizacji węzła ciepłego w budynku Centrum S. stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, podczas gdy zachowanie powoda zmierzało do ochrony mienia pracodawcy i miało na celu dobro zakładu pracy; (-) naruszeniu art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez nie odniesienie się przez Sąd drugiej instancji do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i pominięcie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji w zakresie okoliczności, w jakich powód skorzystał ze służbowej karty płatniczej oraz faktu, że węzeł ciepły

zainstalowany w budynku pozwanej nie był remontowany od wielu lat, występowały w nim poważne awarie uniemożliwiające funkcjonowanie obiektu oraz, że modernizacja tego węzła była ujęta w wieloletnim planie inwestycyjnym, a przeprowadzenie tej inwestycji było zobowiązaniem i warunkiem zawartym w umowie prywatyzacyjnej.

Pozwany, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, w dalszej kolejności o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że na etapie tzw. przedsądu ocenie podlegają tylko wskazane podstawy z art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie podstawy skargi z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i ich uzasadnienie (przykładowo postanowienia SN z: 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572; 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje: istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje wyłącznie na jej oczywistą zasadność, wiążąc ją z naruszeniem przepisów prawa procesowego i materialnego wymienionych w ramach podstaw skargi kasacyjnej.

Jeżeli chodzi o przesłankę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r. I UK 336/07, LEX nr 846126 oraz powołane tam orzeczenia). Oczywista zasadność skargi kasacyjna, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie zachodzi wtedy, gdy skarżący dla uzasadnienia

wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołuje się na uchybienia sądu drugiej instancji o charakterze proceduralnym, które w ogóle nie poddają się kontroli kasacyjnej (postanowienie SN z 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13, LEX nr 1646124). Zgodnie natomiast z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów; z czego wynika, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do bezpośredniego badania prawidłowości ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez sąd drugiej instancji (przykładowo wyrok SN z 10 maja 2012 r., II PK 220/11, LEX nr 1211159 i powołane tam orzecznictwo). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie zachodzi również wtedy, gdy skarżący dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołuje się na zarzuty dotyczące naruszenia takich przepisów prawa, które mają charakter ogólnych dyrektyw wyznaczających istotę postępowania apelacyjnego, w szczególności art. 382 k.p.c. (wyrok SN z 14 lutego 2012 r., II PK 139/11, LEX nr 1167468; postanowienie SN z 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13).

Uwzględniając powyższe, okoliczności wskazane przez skarżącego nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność. Skarżący twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej opiera w istocie na zakwestionowaniu ustaleń faktycznych oraz ich oceny dokonanych przez Sąd drugiej instancji, co nie podlega kontroli kasacyjnej. Porównanie twierdzeń skarżącego z treścią zaskarżonego wyroku nie uzasadnia również wniosku, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył wymienione wyżej przepisy prawa procesowego oraz materialnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzekł na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 k.p.c. stosowanych w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490).

eb